

PETER J. PRIME

SÍLA PŘÁTELSTVÍ

průvodce radostným sdílením evangelia

Vydáno jako Příloha průvodce studiem Bible 4/2016

ÚVOD

Naše církev naléhavě potřebuje jednoduché programy, které by všem věřícím pomohly zapojit se do radostného sdílení evangelia. Měly by být prosté, zaměřené na křesťanský život a srozumitelné i bez složité přípravy a vzdělávání, tak aby se do nich mohlo zapojit co nejvíce členů sborů.

„Ti, kteří jsou pověřeni duchovním vedením církve, by měli využít všechny způsoby a prostředky, které by daly každému členu církve příležitost zapojit se nějakým způsobem do Božího díla. V minulosti tomu tak ale často nebylo. (...) Jen málokdo si uvědomuje, jak mnoho jsme tím ztratili.“ (9T 116)

Evangelizační projekt „Síla přátelství“ nabízí odpověď na tuto naléhavou výzvu. Je zaměřen na rozvíjení přátelských vztahů jak uvnitř církve, tak i s těmi, kdo jsou mimo ni. Nejde v něm v první řadě o teorii, ale o praktické prožívání. Vede nás k tomu, abychom do služby Bohu zapojili rozum i city, znalost evangelia i jeho uvedení do praxe.

Sbory, které se rozhodnou zapojit do tohoto programu, přijmou mnohá požitání, včetně trvalého růstu a duchovní obnovy.

1. OSOBNÍ EVANGELIZACE: JEJÍ SMYSL A CÍL

Osobní evangelizace zahrnuje to, kým jako křesťané jsme, a vše, co děláme pro to, abychom druhým pomohli (ať už přímo, nebo nepřímo) poznat a přijmout Ježíše jako svého Pána a Spasitele.

Nový zákon je plný krásných příkladů osobní evangelizace. Je zřejmé, že to byl ten nejčastější a nejpřirozenější způsob oslovení druhých, který při své službě používal Ježíš, jeho učedníci i prvotní církve. Právě tento přístup způsobil obrovský růst církve. I dnes skrývá stejně silný potenciál pro sbory, které jej s nadšením uvedou do života. Výsledky jeho vlivu se projeví zvláště v těchto šesti oblastech:

1. Dojde k mobilizaci celého sboru a moudrému zaměření sil a energie na prvořadý úkol – na evangelizaci.
2. Upevní se duchovní zdraví společenství a posílí se jednota.
3. Sbor se bude rozvíjet a růst.
4. Sborové společenství oživí noví příchozí a zároveň se posílí sounáležitost mezi stávajícími členy.

5. Tento evangelizační přístup je přirozený, s téměř nulovými finančními náklady, a přitom velmi efektivní.
6. Ti, kdo se pro něj rozhodnou, se zapojí do velkého poslání, které dal Ježíš své církvi.

ČLENOVÉ: NEJVĚTŠÍ BOHATSTVÍ CÍRKVE

Členové církve jsou tím největším pokladem, kterým církev disponuje. Jejich zapojení a ochota sloužit je tím nejzásadnějším. Projekty, které se zaměřují jen na „profesionály“ a nezapojují širokou členskou základnu, jsou předem odsouzeny k neúspěchu.

Poslání, které dal Ježíš církvi, je velmi důležité. Čím více lidí se do něj podle svých sil zapojí, o to větší budou výsledky. A i opačně platí, že malé množství zapojených lidí a jejich darů může přinést jen skromné ovoce.

1. ZAPOJENÍ VŠECH ČLENŮ

Neaktivní člen sboru představuje pro společenství obrovskou ztrátu. A pokud se církev nepokusí tento problém řešit, bude stále narůstat.

„Starší sboru a ti, kteří zastávají vedoucí postavení v církvi, by se měli více zamýšlet nad plány společné práce. Měli by činnosti zorganizovat tak, aby každý člen našel ve službě své místo, nikdo nevedl bezcílný život, ale aby každý mohl splnit část úkolu, který odpovídá jeho schopnostem. (...) Členové církve potřebují vychovávat k tomu, aby se stali nesobeckými, oddanými a úspěšnými Božími spolupracovníky. Jen tak se může církev vyhnout tomu, aby nebyla mrtvým a netečným společenstvím. (...) Kéž by byl každý člen církve aktivním spolupracovníkem, živým kamenem, který září v Božím chrámu.“ (RH, 2. 9. 1890)

„To nejlepší, co může kazatel pro členy svých sborů udělat, není krásně kázat, ale připravit pro ně práci. Nabídněte každému, co by mohl dělat pro druhé. Pomozte jim porozumět, že jako ti, kteří obdrželi Kristovu milost, mají za úkol pro něj pracovat. A také je naučte, jak to dělat. Těto spolupráci je třeba hned zkraje učít ty, kteří uvěřili před nedávnem.“ (9T 82)

Aby bylo možné využít všechna obdarování v církvi, je třeba, aby sbory plánovaly takové aktivity, do nichž se mohou všichni zapojit. Pokud se některý z členů do aktivní služby nezapojuje, měl by jej někdo navštívit a povzbudit k tomu,

aby použil své schopnosti a obdarování v některé ze sborových činností. Přímé osobní setkání přináší mnohem větší užitek než ostatní nepřímé metody.

„Kazatelé by měli učit členy sborů, že duchovně porostou jen tehdy, pokud se zapojí do úkolu, který jim Pán dal – vést ostatní k pravdě. Ty, kteří tuto zodpovědnost nepřijmou, je třeba navštěvovat, modlit se za ně a pomoci jim.“ (GW 200)

Úspěch kazatelské práce je přímo úměrný tomu, kolik členů církve, kterým se kazatel se věnuje, je aktivně zapojeno do služby.

2. ZODPOVĚDNOST KAŽDÉHO Z NÁS

Úkolem každého člena církve, bez ohledu na jeho obdarování, je představit Ježíše Krista svým blízkým a přátelům. To přinese do jeho života požehnání a duchovní růst. Požehnání narůstá, když se o ně podělíme i s ostatními. Čím více dávám druhým, tím více dostávám od Boha – a následně mohu o to víc předat dál. V nejnebezpečnější situaci se tak ocitá ten, kdo poznání evangelia s nikým nesdílí. Nejenže se tím připravuje o Boží požehnání, které by mohl získat, ale také mu hrozí, že ztratí i to, co už má. Bible nás vybízí:

„Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“ (L 6,38)

„Můžeme dávat jen to, co jsme sami od Ježíše přijali. A Ježíš nás obdarovává, abychom rozdávali. Čím více dáváme, tím více dostáváme. Můžeme tedy stále věřit, spoléhat se, přijímat a dávat.“ (DA 370)

3. TAJEMSTVÍ ÚSPĚCHU

Při sdílení evangelia nezáleží tolik na tom, kolik nás je a jaké máme obdarování, ale hlavně na naší upřímnosti a důvěře v Boha. Vždyť ani Ježíš si mezi své učedníky nevybíral ty, kteří by byli nejlepší a nejschopnější.

„Spoléhat v Božím díle na lidskou moudrost a velký počet je velkou chybou. Úspěch Kristova díla nezávisí ani tak na množství či schopnostech, jako na čistotě úmyslu, skutečné důvěře, opravdovosti a oddanosti víry. Každý z nás musí nést svůj díl odpovědnosti, plnit své povinnosti a vyvíjet vlastní úsilí na záchranu lidí, kteří neznají Krista. Místo toho, abyste přesouvali svoji odpovědnost na někoho, o kom si myslíte, že je schopnější než vy, pracujte podle svých možností.“ (DA 370)

2. SNADNÉ ZAPOJENÍ PRO KAŽDÉHO

Podle průzkumů se mnozí lidé k církvi připojují spíše z důvodů psycho-sociálních než věroučných. Důvodem pro ně může být například:

1. osobní zájem a přátelství křesťanů, kteří jim dávají najevo, že jsou pro ně důležití a že jim na nich záleží;
2. ocenění a obdiv praktického životního stylu křesťanů a jejich hodnot;
3. prostor, který jim křesťanské společenství nabízí k rozvoji, růstu a novým přátelstvím.

ČTYŘI ZÁKLADNÍ KROKY

První krok: Modlitba

Modlitba je základem pro navázání vztahu s Bohem a cestou k jeho zaslíbením a požehnáním, která nám chce dát.

„Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí. A víme-li, že nás slyší, kdykoliv o něco žádáme, pak také víme, že to, co máme, jsme dostali od něho.“ (1J 5,14.15)

„Volání lidstva se v Kristu dostávalo k nekonečně milosrdnému Otci. Ježíš jako člověk pokorně prosil před Božím trůnem, dokud jeho lidství neprostoupilo nebeský proud, který spojoval lidství s božstvím. Neustálým spojením s Bohem přijímal od Boha život, aby ho mohl dávat světu.“ (DA 363)

Druhý krok: Láskyplné vztahy

Takové vztahy a přátelství se mohou vytvářet tehdy, pokud si dokážeme navzájem projevat svůj zájem, a to jak slovy a drobnými pozornostmi, tak i praktickými činy.

„Neboť to je zvěst, kterou jste slyšeli od počátku: abychom se navzájem milovali.“ (1J 3,11)

„Nic nemá na člověka větší vliv než nesobecký život. Nejsilnějším argumentem ve prospěch evangelia je milý a laskavý křesťan.“ (MH 470)

Třetí krok: Sdílení toho, co jsme prožili

Svým přátelům pak můžeme povědět o tom, co jsme sami s Bohem prožili, aniž by šlo o vysvětlování věrouky.

„Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblův, neboť Bůh byl s ním.“ (Sk 10,38)

„[Ježíš mu řekl:] ‚Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh.‘ I odešel a zvěstoval po celém městě, jak veliké věci mu učinil Ježíš.“ (L 8,39)

„Pokud se pokoříme před Bohem a budeme k druhým přistupovat se zdvořilostí, laskavostí a soucitem, budou stovky nově obrácených tam, kde je dnes jen jeden.“ (9T 189)

Čtvrtý krok: Bližší seznámení s biblickým poselstvím

Jde o čtvrtou etapu naší služby, kdy své přátele seznamujeme s učením Bible. Během této doby je můžeme pozvat k tomu, aby se opravdově rozhodli pro Krista, byli pokřtěni, stali se Jeho následovníky a součástí křesťanského společenství.

„Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.“ (L 24,45)

„Někteří žijí v naprostém klidu a nečinnosti, jako by očekávali, že z nebes přijdou na zem andělé, kteří začnou světu hlásat varovné poselství. Andělé mají jistě v Božím díle svou důležitou roli, ale tu máme i my: otevírat Boží slovo s těmi, kteří žijí v temnotě.“ (HS 288)

3. JAK NA TO?

PRVNÍ KROK: MODLITBA

1. S kým a za koho se modlit?

Každý člen sboru by si měl vybrat alespoň tři osoby, za které se bude modlit a kterým bude chtít aktivně projevat své přátelství. To je totiž nejúčinnější cesta, jak druhým představit Boží lásku. Jejich jména (případně kontakty na ně) si pak запиše na kartu „SÍLA PŘÁTELSTVÍ“ do kolonky „Modlím se za...“

K tomu je třeba najít ve sborovém společenství ještě dalšího bratra či sestru, kteří se stanou modlitebními partnery. Tato dvojice se pak bude spolu modlit alespoň jednou za týden. I jeho jméno (a kontakt na něj) si zapíše do své karty „SÍLA PŘÁTELSTVÍ“.

Do své karty si pak zapíše ještě i tři jména přátel ze seznamu modlitebního partnera. Následně se pak modlí jak za své přátele, tak i za svého modlitebního partnera a jeho přátele.

Oba partneři se tak zavazují k tomu, že se budou *každý den modlit za sebe i šest přátel*, které mají zapsané na své kartě. Zároveň se chtějí *setkávat alespoň jednou týdně ke společné modlitbě*.

„Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.“ (Mt 18,19)

2. Modlitební seznam

Každý sbor si určí koordinátora programu „Síla přátelství“ a malý tým, který by tento projekt vedl a pomáhal organizovat i vyhodnocovat. Společně vytvoří seznam všech jmen přátel, za které se členové sboru modlí.

Takový seznam je pro sborové společenství velmi důležitý a stojí za to věnovat náležitou pozornost jeho sestavení. Může se poté uplatnit ve třídách sobotní školy, při pravidelných modlitebních setkáních nebo při zvláštních dnech půstu a modliteb.

Použití tohoto seznamu při významných chvílích, kdy se společenství sboru společně modlí, je třeba důkladně připravit. Taková setkání mohou být doprovázena čtením biblických zaslíbení a zpěvem chvalozpěvů.

Upřímné modlitby jednotlivců, dvojic i celého sboru mohou proměnit naše modlitebny v skutečný „dům modlitby pro všechny“, který bude zdrojem milosti a dobra pro celé naše okolí.

3. Role modlitby v evangelizaci

Pro úspěch evangelizace jsou modlitby základním a nezbytným krokem. Jen Bůh se prostřednictvím Ducha svatého může dotknout lidských srdcí a přivést je k obrácení. V mnoha případech jsou naše modlitby tím jediným, čím se můžeme jako Boží spolupracovníci podílet na záchraně druhých. Proto jsou modlitby základním kamenem programu „SÍLA PŘÁTELSTVÍ“ a tím nejdůležitějším při proměně životů lidí v církvi i mimo ni. Modliteb není nikdy dost. To často zdůrazňovala i Ellen Whiteová:

„Modlitba je dýchání duše. Je tajemstvím duchovní síly. Není možné ji nahradit žádným jiným darem milosti a přitom si uchovat pevné duchovní zdraví. Modlitba napojuje naše srdce na zdroj života a posiluje šlachy a svaly naší duchovní zkušenosti. Pokud budete zanedbávat modlitbu nebo se jí věnovat jen

příležitostně, podle potřeby a nálady, pak brzy ztratíte Boha ze zřetele. Vaše duchovní schopnosti ochabnou a váš náboženský život ztratí jiskru a sílu.“ (GW 254,255)

„Pokud se lidé odevzdají Bohu s podobnou vírou jako kdysi Elijáš, Bůh se projeví stejně mocně jako tehdy. Budou-li úpěnlivě prosit jako Jákob, uvidí stejné výsledky jako on. Bůh svou mocí odpoví na opravdovou modlitbu víry.“ (GW 255)

„Hovořte s vírou se svým Bohem o svých bližních a sousedech a prostě za ně, aby se dotkl jejich srdcí. Tím může být vykonána velká evangelizační práce. Mohou tak být osloveni i ti, kteří by nezareagovali na setkání s kazatelem či kolportérem. Ti, kteří pracují v nových oblastech, tak objeví ten nejlepší způsob, jak se přiblížit k lidem, a připraví cestu dalším spolupracovníkům.“ (8T 245)

„Modlitba víry je velkou silou křesťana, díky níž můžeme zvítězit nad satanem. Ten nás chce proto přesvědčit, že modlitbu vlastně nepotřebujeme. Nenávidí totiž jméno Ježíše, našeho Přímluvce. Když Ježíše upřímně žádáme o pomoc, satanova armáda se má na pozoru. Je rád, když zanedbáváme modlitby, protože jsme pak přístupnější jeho lživým klamům.“ (1T 296)

„Modlitba víry není nikdy zbytečná. Je ale opovážlivé domnívat se, že na ni Bůh musí za všech okolností odpovědět tak, jak to my sami očekáváme.“ (1T 231)

„Izraelci byli svedeni k hříchu v době, kdy prožívali vnější klid a bezpečí. Ztratili Boha ze zřetele, zanedbávali modlitby a považovali se sami za spravedlivé.“ (PP 459)

„Jsme pozváni k práci s nadlidskou mocí, k dílu v moci, která je v Ježíši Kristu. Ten, který se k nám sklonil a vzal na sebe naši lidskou přirozenost, je zároveň tím, který nám ukáže, jak vést náš životní boj. Kristus vložil své dílo do našich rukou a my máme s Bohem zápasit, úpěnlivě, dnem i nocí, a pokorně ho prosit o jeho neviditelnou moc. Když se skrze Ježíše Krista chopíme Boží ruky, budeme moci zvítězit.“ (6T 111)

„Opravdová modlitba je jako páka, která uvádí do pohybu celý svět.“ (AH 264)

DRUHÝ KROK: LÁSKYPLNÉ VZTAHY

Láska je tím nejlepším a nejpřesnějším popisem Božího charakteru. A stejně tak by měla charakterizovat i povahu křesťana.

„Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“ (1J 4,16)

„Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“ (1J 4,7.8)

Při evangelizaci, podobně jako ve všech oblastech života, je láska tím nejdůležitějším. Stojí dokonce výše než víra a naděje, protože přetrvává i v dobách, kdy už víra a naděje dojdou svého naplnění. Praktické projevy lásky a opravdového přátelství jsou proto nezbytné pro úspěch evangelizace. Apoštol Pavel napsal, že *„láska nikdy nezanikne“* (1K 13,8). Všechny hlavní prvky evangelizace jsou dokonale shrnuty ve dvou velkých přikázáních, na nichž stojí celý Zákon i Proroci:

„Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a miluj svého bližního jako sám sebe.“ (L 10,27)

Kromě požadavku lásky neexistují žádné předpisy pro správnou evangelizaci. Ta musí být vždy zosobněním těchto dvou přikázání. A to je i hlavní myšlenkou programu *„SÍLA PŘÁTELSTVÍ“*.

1. „Láska nikdy nezanikne“

Každý člen církve by měl s Boží pomocí aktivně hledat možnosti, jak lidem kolem sebe projevovat lásku a přátelství – zvláště pak těm, za které se modlí. Tak může být živým dokladem toho, že ani v tomto hříšném světě *„láska nikdy nezanikne“*. Tyto projevy přátelství a laskavého zájmu mohou být různé:

- Pravidelné přátelské návštěvy a setkávání.
- Slova ocenění, zájmu a přátelství.
- Praktická (ale diskrétní) pomoc v nouzi.
- Účast a podpora v době trápení a problémů.
- Přání k narozeninám či jiným významným okamžikům života.
- Nabídka pomoci s prací v domácnosti.

Těmito praktickými projevy přátelství se mohou naplnit již dříve zmíněná slova: *„Pokud se pokoříme před Bohem a budeme k druhým přistupovat se zdvořilostí, laskavostí a soucitem, budou stovky nově obrácených tam, kde je dnes jen jeden“* (9T 189).

2. Inspirativní texty

„Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.“ (1J 4,11.12)

„Řekne-li někdo: ‚Já miluji Boha,‘ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.“ (1J 4,20.21)

„Neomezená láska k Bohu a vzájemná nesobecká láska člověka k člověku jsou nejlepším darem, který nám nebeský Otec může dát. (...) Má ji pouze člověk, v jehož nitru vládne Ježíš. „My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás“ (1J 4,19). V životě proměněném Boží milostí je láska hlavní pohnutkou veškerého jednání. Přetváří charakter, ovládá sklony, potlačuje vášně a zušlechťuje city. Dáme-li takové lásce prostor, náš život se stane příjemnějším a všude kolem sebe budeme šířit blahodárný vliv.“ (AA 551)

„Úspěch naší práce závisí na naší lásce k Bohu a k bližním. Pokud vládne ve vzájemných vztazích jednotlivých členů církve soulad, pokud si navzájem projevují lásku a důvěru, potom síla a moc naší práce pro záchranu ostatních bude této lásce přímo úměrná. Proto potřebujeme velkou morální obnovu! Bez víry, která se projevuje činnou láskou, nedokázete nic. Kéž by Pán Bůh otevřel vaše srdce, abyste přijali toto svědectví.“ (TM 188)

„Křesťané, kteří projevují nesobeckého ducha lásky jeden k druhému, přinášejí svědectví o Kristu, jež nevěřící nemohou popřít ani mu odporovat. Takový příklad je nedocenitelný. Nic tak úspěšně neodrazí záměry satana a jeho služebníků, nic tak neupevní království Vykupitele jako Kristova láska projevená mezi členy církve. Pokoj a úspěch lze očekávat pouze tam, kde se aktivně projevuje pokora a láska.“ (5T 168,169)

„K lidem se můžeme přiblížit jen prostřednictvím nesobecké laskavosti. Musíme jim nejdříve pomoci v jejich tělesných potřebách. Když uvidí důkaz naší nesobecké lásky, snadněji uvěří v lásku Kristovu. (...) Tato láska se musí projevovat u Božích spolupracovníků. Láska k Bohu a k těm, za které Kristus zemřel, vykoná dílo, které stěží můžeme pochopit. Ti, kteří tuto lásku v životě nerozvíjejí, nemohou být úspěšnými misionáři.“ (6T 84)

„Kultivovaný intelekt je velikým pokladem, ale bez obměkčujícího vlivu soucitu a opravdové lásky nemá přílišnou cenu. Naše slova a činy vůči jiným by měly být ohleduplné. Laskavými slovy a vlídným pohledem můžeme projevit

tisíc drobných pozorností, které se nám zase vrátí zpět. Bezohlední křesťané dávají svou nedbalostí vůči jiným najevo, že nejsou spojeni s Kristem. (...) Svůj život bychom měli zasvětit blahu a štěstí jiných, jako Spasitel zasvětil ten svůj. Měli bychom zapomínat na sebe a přitom si nenechat ujít ani nejmenší příležitost k projevu vděčnosti za to, co jsme přijali od druhých, a měli bychom dbát na příležitosti, kdy můžeme někoho potěšit a ulehčit jeho zármutek a těžkosti praktickými projevy laskavosti a drobnými činy lásky. Tyto malé pozornosti, které mají počátky v našich rodinách, přesáhnou rodinný kruh a přispějí k vyvrcholení životního štěstí. Zanedbání těchto malých věcí přispívá k životní hořkosti a zármutku.“ (3T 539,540)

Takto prožívaná přátelství a drobná gesta láskyplného zájmu představují půdu, z níž může společenství církve sklízet bohatou úrodu.

TŘETÍ KROK: SDÍLENÍ VLASTNÍCH ZKUŠENOSTÍ S BOHEM V RÁMCI DOBRÝCH PŘÁTELSKÝCH VZTAHŮ

V této chvíli se nesnažte své přátele, za které se modlíte, „přitlačit“ k tomu, aby s vámi studovali Bibli. Moudřejší je zaměřit se na upevnění přátelství a růst vzájemné důvěry. Je třeba využít všechny příležitosti k tomu, aby naši přátelé viděli náš opravdový zájem a podporu.

Jedinou epistolou, kterou v této fázi mohou naši přátelé s užitkem číst, je epistola našeho života, která vypráví naše osobní zkušenosti.

„Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst. Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí.“ (2K 3,2.3)

„Nic nemá na druhé lidi tak silný vliv jako nesobecký život. Nejsilnějším argumentem ve prospěch evangelia je laskavý a milý křesťan.“ (CSW 100)

Proto není moudré naléhat na formální studium Bible. Smysluplnější je věnovat se prohlubování přátelství s tím, za koho se modlíme. Ve vhodnou chvíli je pak můžeme přizvat k nějaké aktivitě či akci, kterou pořádá sbor. K tomu se zvláště hodí dny, které jsou zaměřené právě na okruh našich přátel a známých. Naše každodenní modlitba a trvalé projevy přátelství jsou dostatečným základem, který dává prostor Duchu svatému, aby naše přátele vedl k Ježíši, jejich Pánu a Zachránci.

„Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5,16)

ČTVRTÝ KROK: SPOLEČNÉ STUDIUM BIBLE

Hlubší společné studium Bible může ideálně začít v případě, že o ně lidé, za které se modlíte, sami projeví zájem. Tato jejich „žízeň“ po poznání Boha pak pro ně samotné bude hnacím motorem i motivací při studiu. Jejich poznávání biblického učení tak bude rychlejší a efektivnější.

Pokud se někdo ze členů sboru necítí schopný sám vést své přátele při studiu Bible, může se obrátit na kazatele či sbor, kteří by mu doporučili někoho, kdo má toto obdarování. Každý sbor by tak měl mít dostatek těch, kteří mohou tímto způsobem posloužit.

4. JAK ZAČÍT A VYDRŽET

Aby byl tento projekt životaschopný, potřebuje různé podpůrné aktivity. Především je třeba sbor důkladně seznámit s tím, čeho se vlastně tento program týká a co od něj můžeme očekávat. Nejtěžší však často není namotivovat sbor a do něčeho se pustit. Daleko náročnější bývá u nové věci vydržet. Lidé se často pro něco nadchnou, ale jejich nadšení brzy opadne a na celý program se postupně zapomene. Co tedy s tím? Je třeba vytvořit podmínky, které by umožnily dlouhodobé fungování. K tomu poslouží další sborové aktivity, které mohou tuto naši snahu podpořit:

AKTIVNÍ TŘÍDY SOBOTNÍ ŠKOLY

Rozdělení do menších skupin, které je ve sborech obvyklé, je tím nejefektivnějším nástrojem k podpoře a udržení aktivního prožívání křesťanské víry. Tato již existující struktura může vhodně podpořit i tento projekt. Program „Síla přátelství“ může být součástí každotýdenního setkávání tříd Sobotní školy, kde si její členové skupinky mohou připomínat a vzájemně se dělit o své pokroky. Dříve než třída začne studovat Bibli, je možné vyčlenit prostor pro sdílení zkušeností a pro společné modlitby.

DOMÁCÍ SKUPINKY

Totéž, co se děje ve třídách Sobotní školy, je možné zavést i v jednotlivých skupinách, které se scházejí v průběhu týdne po domácnostech. Není vždy snadné

zapojit všechny členy sboru do této velmi důležité části křesťanského života a služby. Ale ti, kteří se těchto domácích setkávání účastní, v nich mohou najít velkou pomoc a povzbuzení k projektu „Síla přátelství“.

CHVÍLE VĚNOVANÉ MISII

V rámci společných bohoslužeb je možné pravidelně (např. jednou za měsíc) představovat sboru projekt „Síla přátelství“ a jeho průběh. Je to prostor pro vyprávění zkušeností, ale také pro povzbuzení všech, kteří se do něj zapojili nebo teprve chtějí zapojit.

MIMOŘÁDNÉ DNY „SÍLA PŘÍTELSTVÍ“

Speciální dny zaměřené na program „Síla přátelství“ by měly být sborem dobře naplánovány a připraveny. Jde o příležitosti, které mohou posílit přátelské vztahy mezi členy sboru a těmi, za které se modlí. Při této příležitosti mohou být tito přátelé pozváni, aby se seznámili se sborovým společenstvím a mohli lépe poznat hlavně našeho Boha. Jde o to, aby navázali bližší kontakt s dalšími křesťany.

Celý průběh bohoslužby je pak třeba naplánovat tak, aby mohla oslovit nové návštěvníky. Je možné připravit osobní pozvánky a také malý dárek pro ty, kteří pozvání přijmou.

Program této bohoslužby je třeba pečlivě připravit. Hudba i mluvené slovo musí mít tu nejvyšší možnou kvalitu. Celková atmosféra by měla příchodí oslovit tak, aby měli chuť přijít příště zase. Po skončení je také možné pozvat všechny přítomné ke společnému jídlu. Tímto konkrétním, praktickým způsobem můžeme lidem pomoci překonat jejich předsudky vůči církvi.

Taková mimořádná bohoslužba se může konat jednou za čtvrtletí. Pokud se bude chtít někdo jednoho dne rozhodnout, že se připojí k církvi, musí ji vnímat jako místo, kde cítí zájem druhých, které mu něco dává a naplňuje jeho potřeby. Za to, aby zde toto přijetí, respekt, zájem a obohacení našel a toto společenství se pro něj stalo přitažlivým, jsou zodpovědní všichni členové sboru.

Tyto přátelské projevy a zájem však nesmí opadnout dnem, kdy se člověk k církvi připojí. Naopak by měly spolu s časem růst a rozvíjet se. Ti, kteří se k církvi připojí, by pak měli být také přizváni do projektu „Síla přátelství“, který jim umožní dále duchovně růst. Takovým způsobem může pokračovat koloběh

lásky a jejich plodů až do dne, kdy bude toto křesťanské poslání jednou provždy dokončeno.

Hlavním evangelizačním nástrojem křesťanské církve má být její učení o lásce, ne láska k učení. Smyslem existence církve je být duchovní oázou lásky a přátelství ve světě naplněném záští a lhostejností.

„Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (J 13,34.35)

5. KOORDINAČNÍ TÝM

Pro zdárný průběh projektu „Síla přátelství“ je třeba určit vedoucího a menší tým, kteří budou sboru pomáhat s jeho realizací. Jejich úkolem by mělo být:

- Představit sboru tento program.
- Nadchnout pro něj co nejvíce členů sboru.
- Zajistit všem informační brožurku a modlitební kartičky.
- Pomáhat při vytváření společného modlitebního seznamu.
- Využívat tento seznam při bohoslužbách a modlitebních setkáních.
- Organizovat speciální dny „Síla přátelství“.

ZÁVĚR

Dnešní svět může oslovit jedině prakticky prožívané evangelium o Boží lásce. Křesťané mohou být při své misijní snaze úspěšní jen natolik, nakolik svým životem tuto lásku představují. Omezená ochota být přítelem přinese jen omezené výsledky, ale otevřené srdce a opravdové přátelství může způsobit zázraky. Zázraky, které nám Bůh připravil.

SÍLA PŘÁTELSTVÍ: MODLITEBNÍ KARTA

Mé jméno:

.....

Jméno mého modlitebního partnera:

.....

Přítel, za které se společně modlíme:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....